

Hồi 38

Dưới Chân Ngọc Thúy Sơn

Hó ngựa nện đều, không mau, không chậm. Hai nam một nữ tiếp tục cuộc hành trình về Trung Điền Sơn. Trong đêm sao mờ lạnh lẽ, không ai nói với ai một tiếng nào, không vì mệt mà biếng đàm đạo, mà vì ai cũng có niềm tâm sự riêng. Họ đang theo dõi suy tưởng của lòng, nghĩ đến tương lai cũng mịt mờ như con đường trước mắt.

Họ đi, đi mãi. Đêm tàn dần. Sương xuống nhiều hơn, nặng hạt hơn. Ngày sắp trở về với vạn vật. Cuối cùng Hoàng Quân Nhã bắt đầu thấm mệt, thấm lạnh. Chốc chốc nàng run lên. Lệ Tuyết Linh nhìn nàng, dịu giọng hỏi:

- Cô nương lạnh phải không?

Cười không ra tiếng, Hoàng Quân Nhã đáp:

- Tiểu nữ còn chịu được!

Suy nghĩ một chút, Lệ Tuyết Linh cởi chiếc áo choàng quăng sang cho nàng, bảo:

- Mặc tạm vào đi, cô nương sẽ ấm lại!

Áo choàng màu đen còn giữ hơi ấm của chàng, cái hơi hướm của một chàng trai tràn đầy nhựa sống. Ở cái hơi đó, Hoàng Quân Nhã có cảm giác lạ lùng, một thứ cảm giác chưa từng đến với nàng trong đời một thiếu nữ.

Đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cả hai, Thân Xương Ngọc điểm nhẹ một nụ cười. Đến bây giờ Hoàng Quân Nhã mới nhớ đến lễ độ:

- Đa tạ...

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Xin cứ tự nhiên cho!

Rồi chàng tiếp:

- Trời sắp sáng rồi, với ngày về, cái lạnh sẽ tiêu tan, thái dương nhả nóng, lại thiêu đốt chúng ta còn khó chịu hơn.

Còn ai không biết điều đó.

Thế mà chàng nói ra, nói như một đứa trẻ con, thật là vụng về.

Cái vụng về của một chàng trai không quen tiếp cận phái nữ.

Thân Xương Ngọc cất tiếng:

- Đi hai mươi dặm nữa rồi tìm chỗ nghỉ ngơi.

Lệ Tuyết Linh đáp gấp:

- Phải ! Đi hai mươi dặm nữa!

Thân Xương Ngọc nhìn thoáng qua chàng:

- Đệ mệt rồi sao?

Lệ Tuyết Linh cãi:

- Mệt thế nào được ? Đệ còn khỏe lắm!

Thân Xương Ngọc bật cười ha hả, giục ngựa chạy nhanh hơn.

Lệ Tuyết Linh then đở mặt, lúng túng, không dám quay đầu lại nên chẳng thấy Hoàng Quân Nhã cũng đang đở mặt như chàng. Nàng then hơn, cúi thấp đầu, trông xuống mặt đường không dám nhìn thẳng ra phía trước.

Trên con đường về Sơn Tây, tiến vào địa phận Trung Điền Sơn, họ đi đêm, nghỉ ngày. Họ lợi dụng cái mát mẻ của đêm trường để tránh cái nóng ban ngày mà cũng giữ cho hành tung bớt lộ liễu. Đi như thế có cái lợi về an toàn, song lại vất vả hơn nhiều. Bởi họ làm một cuộc hành trình nghịch thường, đổi ngày làm đêm, lấy đêm làm ngày. Về Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc chẳng đáng nói, bởi họ từng quen với những nghịch thường đó.

Chỉ có Hoàng Quân Nhã là chịu ảnh hưởng nặng nề. Vốn là thiếu nữ dài các khuê môn bất xuất, bây giờ lại phải đội nguyệt mang sao, dầm sương lạnh, lướt dặm dài qua nhiều đêm trường, tự nhiên nàng không kham nổi với những thử thách đó. Nhưng chịu không nổi cũng cố mà chịu, chịu vì hoàn cảnh và ... chịu để cho hai người bạn đồng hành được yên tâm mà lo tiến thủ.

Dù sao thì Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc cũng nhận ra sự cố gắng của nàng. Hiện tại họ đã vào ranh giới hạt Sơn Tây. Về đến Sơn Tây, Thân Xương Ngọc có cảm tưởng là về đến nhà rồi, niềm khích động bùng mạnh trong tâm. Có ai không xao xuyến ít nhiều khi đặt chân lên mảnh đất quê hương.

Và một niềm vui thích lẫn lộn trong sự khích động đó, y luôn luôn cười mà đôi mắt cũng ươn ướt. Vẻ lạnh lùng tàn khốc không còn trùm phủ gương mặt rắn rỏi vì quá dạn dày với phong sương của kiếp đời phiêu bạt.

Nơi đây y là một nhân vật lừng danh. Nơi đây là giang sơn của y. Ít ra sự an toàn của y cũng được bảo đảm phần lớn. Với tư cách chủ nhà, y dần dần giải thích từng cảnh trí trải qua, nhắc nhở một vài kỷ niệm hưở xa xưa.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười thốt:

- Đi là chết trong lòng một ít. Trở về quê hương thì cảm như uống liều thuốc hồi sinh. Để xem lão ca tươi hẳn ra.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Không có gì thân hơn cố hương. Không có gì trong hơn nước suối. Con người nếu còn một điểm nhân tính thì chẳng bao giờ quên được cố hương. Quên cố hương thì không còn là con người rồi.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Vui là quyền của lão ca nhưng ít ra cũng phải nhớ là có khách phương xa theo lão ca về thăm nhà.

Thân Xương Ngọc đáp nhanh:

- Yên trí lớn ! Các vị sẽ là thượng khách của họ Thân này. Các vị có thể lưu lại đây hàng trăm năm, chẳng phải chỉ là thượng khách một ngày một bữa.

Bồng Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Có một điều đệ hết sức lấy làm lạ.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Điều chi ?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Tạo nên một cơ nghiệp như thế đó mà lão ca vẫn sống với kỷ niệm ngày nào, không chịu tái lập gia đình.

Thân Xương Ngọc đáp:

- Đời ta chỉ có một bóng hình thôi. Ta đã nói là không có bóng hình nào thay thế được người xưa.

Rồi y tiếp:

- Có lạ chẳng là lạ cho đệ, đệ không thích dựng nhà. Không thích giao du, không lập sự nghiệp mà lại cứ tán dương người khác. Chừng như đệ đã bắt đầu đổi ý rồi đó.

Lệ Tuyết Linh đáp gấp:

- Làm gì có việc đó. Bất quá đệ thấy cái đẹp thì tự nhiên đệ phải khen. Dù sao thì đệ cũng phải có óc thẩm mỹ chứ. Thú thật với lão ca là đệ lười quá. Mà những kẻ lười thì không thích có bổn phận nhiều. Bổn phận ràng buộc tự do của đệ. Do đó mà đệ cam với cô độc, lâu dần thành quen nên đệ không thấm thía lắm sự cô độc đó.

Hoàng Quân Nhã lặng nghe, mừng tượng hiểu, mừng tượng không hiểu, ánh mắt đượm vẻ mơ màng.

Lệ Tuyết Linh đưa tay chỉ ra trước mắt, hỏi:

- Nơi đó là gì ?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Nhà một vị lão hữu của ta.

Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Có thôn trấn gì phía trước đó chẳng?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Một vùng sơn cước, u nhã, thanh tịnh!

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Hẳn là một nhân vật siêu trần thoát tục!

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Đệ có nghe nói đến Tiểu Diện Nhân Đồ Trì Cung chẳng?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Có nghe chứ ! Chuyên môn bán thịt người, thích uống huyết, chừng như y có mở một ngôi hắc điếm tại Sơn Tây hay Thiểm Tây gì đó...

Rồi chàng hỏi:

- Lão hữu của lão ca là Trì Cung à?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Chính là y !

Lệ Tuyệt Linh cười hết nỏi:

- Lão ca giao du hỗn tạp quá chừng. Trì Cung ...

Thân Xương Ngọc chận lời:

- Đừng quá chủ quan! Y đã giải tán hắc điếm. Hiện tại y mở hai toà tửu lâu, sòng bạc để sinh nhai. Bình thời y ở trong ngôi tịnh xá dưới chân Ngọc Thúy Sơn, tu tâm dưỡng tánh. Chính y cũng thức ngộ là ngày trước không cao thượng gì.

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:

- Đệ nghe nói y mập mạp như con heo, suốt ngày cứ cười, nụ cười có dấu dao bén, mắt tam giác như mắt rắn, lạnh lùng, toàn thân bốc tà khí rợn người.

Thân Xương Ngọc thấp giọng:

- Trước kia thì y là con người xấu, cả hai phương diện từ hình hài đến tâm tính. Song từ hai năm nay, y tu tỉnh lại rồi. hành vi, tác phong của y hiện tại hoàn toàn trái ngược với dĩ vãng. Chỉ có cái tính phóng túng ngông cuồng thì không bỏ. Y chẳng bao giờ câu chấp tiểu tiết, cách nói năng quá tự do...

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Làm sao lão ca quen y?

Thân Xương Ngọc cười âm trầm:

- Nhờ đánh nhau mà quen nhau. Đệ còn lại gì cái lối kết giao đó.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Chắc lão ca phá hủy hắc điểm của y ?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ta rất ghét cái sinh hoạt đó.

Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Giản đơn như vậy sao?

Nhìn ra xa xa, Thân Xương Ngọc từ từ thốt:

- Cũng phải có đầu mối chứ. Hai thuộc hạ đắc lực của ta thuê phòng trọ trong hắc điểm của y. Đến nửa đêm, một tên bị chúng giết mất, còn lại một tên cố phá vòng vây chạy đi. Đồ vật của cả hai bị chúng đoạt hết. Tên thoát chết chạy về Trung Điền Sơn cho ta hay. Ta nổi giận phá hủy bao nhiêu là hắc điểm dọc đường suốt vùng Sơn Tây và Thiểm Tây của Trì Cung. Sau đó ta vây Trì Cung tại Nghinh Phong Bình. Y quả là một tay khá, không hề sợ hãi, gọi đích danh ta ra độc đấu với y ...

Lệ Tuyết Linh chép miệng:

- Nhiệt náo thật!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải ! Nhiệt náo thật ! Rồi Trì Cung bại, ta không giết y bởi ta nhận thấy y cũng là một trang hảo hán. Chúng ta trở thành đôi bằng hữu. Còn lại bao nhiêu hắc điểm, ta buộc y phải giải tán và phải hứa với ta không trở lại cái nghề đó nữa.

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Y giữ lời!

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Nếu không thì làm gì còn có Trì Cung đến hôm nay.

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một chút:

- Thế lực của y tại Sơn Tây đâu phải nhỏ ? Tại sao y liều lĩnh để mang nhục như vậy?

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Con người vì khẩu khí, vì tự phụ mà lắm lúc phải thất bại chua cay.

Chợt Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Ngọn núi đó là Ngọc Thủy Sơn sao nhị vị?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Phải !

Nói là một ngọn núi nhưng thực ra là một vùng có nhiều ngọn, thấp cao bất đồng, chồng chất lên nhau, có chỗ vàng, có chỗ xanh. Trong số đó có ngọn Ngọc Thủy Sơn, hình dáng giống chiếc bình rượu, bầu tròn, ngọn bằng phẳng, quanh chân núi toàn là trúc xanh. Gió thổi qua, trúc ngã nghiêng như ngàn lượn sóng đùa nhấp nhô, tiếng kêu ào ào, kéo kết. Cảnh trí u nhã vô cùng.

Hoàng Quân Nhã buột miệng tán:

- Ai ở đây quả thật là có phúc khí!

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Đẹp chứ hả cô nương?

Hoàng Quân Nhã gật đầu:

- Chẳng những đẹp mà còn thanh tịnh, phiêu diêu nữa.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Bất quá là một toà hoang sơn có hình thức một vò rượu thôi chứ có gì đặc biệt.

Thân Xương Ngọc thở ra:

- Đệ không thưởng thức nổi cái thanh nhã của cảnh trí đâu. Trong giòng máu của đệ không hề có chất nhã.

Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:

- Chứ máu của lão ca thì có à? Chất là gì thế, lão ca cho đệ biết đi?

Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

- Cảnh đẹp đến đâu mà có đệ rồi là cảnh cũng trở thành tục. Chán đệ quá đi mất!

Lệ Tuyệt Linh bật cười ha hả:

- Chưa đến lúc đệ nghĩ đến sự thanh nhã mà!

Họ đến chân núi, bỏ con đường cái, rẽ qua tả, theo con đường nhỏ mà đi, Thân Xương Ngọc dẫn đầu. Không lâu lắm, họ thấy một ngôi nhà nhỏ mọc giữa đám trúc. Ngôi nhà rất trang nhã, ngói đỏ phản chiếu với trúc xanh. Trước nhà, sau nhà đều có hoa nở. Đường vào nhà dài độ trăm bước, lót đá bằng.

Từ trong nhà, bước ra hai đại hán. Không đợi người quát tháo, bọn Lệ Tuyệt Linh dừng ngựa. Thân Xương Ngọc lạnh lùng nhìn hai đại hán, hỏi:

- Chủ nhân của các người có nhà không?

Hai đại hán đưa mắt cho nhau.

Một tên mặt đỏ bước tới mấy bước, mặt ngẩng lên, tay sờ chuôi đao giắt nơi hông, cao giọng thốt:

- Nơi đây người lên tiếng trước đâu phải là các người. Nếu ta không hạp nhãn thì... mà thôi, hãy xưng tên đi, rồi nói gì tính sau.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Ta không ngờ ở đây lại có quy định mới. Ta chỉ chưa qua lại đây độ năm sáu tháng thôi, thế mà các người xem ta không hạp nhãn.

Lệ Tuyệt Linh tiếp theo:

- Các người thích đùa lắm à? Ta xem các người lớn lối quá.

Thân Xương Ngọc tiếp luôn:

- Chẳng lẽ mới mấy hôm mà nơi đây lại phát sanh biến cố?

Người mặt đỏ tiếp luôn:

- Sao người biết là có biến cố? Ta xem ra các người không thuộc hạng người tốt. Có lẽ các người là gian tế, tìm đến đây để dòm ngó hành động...

Thân Xương Ngọc nạt ngang:

- Đừng nói nhảm mà mang khổ vào thân bây giờ!

Lệ Tuyệt Linh tiếp:

- Trì Cung trị gia bất nghiêm thì chúng ta phải giáo huấn chúng thay cho y mới được.

-----o o O o o-----